

BEDGEHEIMEN

ZOE LE VERDIER

Bed geheimen

the house of books

Oorspronkelijke titel

The seven-year list

Uitgave

Black Lace, Thames Wharf Studios, Londen

Copyright © 1998 by Zoe le Verdier

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2003 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Caatje van Oegstgeest

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagdia

Larry Williams/CORBIS

Zetwerk

Mat-zet bv, Soest

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 443 0952 8

D/2003/8899/174

NUR 350

*Dit boek gaat over seksuele fantasieën.
Beoefen in het werkelijke leven altijd veilige seks.*

Inhoud

- 1 Proloog 9
- 2 David 21
- 3 De reünie 45
- 4 Leugens 73
- 5 Vreemden in een trein 85
- 6 Een heel andere reünie 97
- 7 De uitdaging 123
- 8 Marianne 133
- 9 Nick 145
- 10 Steve 177
- 11 De laatste reünie 221

Proloog

‘Vooruit, Julia, jouw beurt.’

Julia strekte zich uit op het kleedje, voldaan van het eten, duizelig van de zonneschijn en het bier. Ze slaakte een zucht en keek omhoog naar de wolken die traag voorbijtrokken tegen de bruin-gestreepte lucht van haar zonnebril. Ze knipperde slaperig met haar ogen. ‘Ik wil niet, Steve. Reken niet op mij.’

Hij kwam bij haar voeten staan, blokkeerde het zonlicht en wierp een lange schaduw over haar lichaam. ‘Maar iedereen doet het. Kom, wees nou niet zo’n spelbreekster.’

Het feit dat iedereen het deed was gewoonlijk een goede reden voor Julia om het niet te doen. Maar in het besef dat Steve niet wegging ging ze onwillig overeind zitten. Ze sloeg haar armen om haar knieën, negeerde het stuk papier waarmee Steve haar dreigde en staarde over het gazon. Nick stond bij de tafel en laadde zijn armen vol met blikjes bier.

‘Kom op, Jules.’ Steve ging naast haar zitten en legde het papier en een pen op haar schoot. ‘Jij bent de enige die het nog moet doen.’

Julia keek om zich heen. Hier en daar stonden oudejaars leerlingen op het schoolplein de formulieren in te vullen die Steve had uitgedeeld. Enkelen hadden zich een eindje teruggetrokken van hun vrienden en zaten in eenzame afzondering de papieren ernstig te bestuderen. Anderen stonden te giechelen, in groepjes van twee en drie, zich onbewust van Steves waakzame blik. Julia keek naar haar eigen formulier en lachte stilletjes voor zich heen.

‘De doelen en aspiraties van Julia Sargent,’ las ze. De titel was

getikt, maar haar naam was met Steves keurige handschrift ingevuld. ‘Ik ben nu achttien, op het punt van school te gaan en het leven tegemoet. Tegen de tijd dat ik vijftientig ben, zal ik het volgende hebben bereikt.’ Zeven genummerde ruimtes op de lege pagina wachtten op antwoorden. Onderaan stond een herinnering van Steve, dat iedere deelnemer over zeven jaar zou deelnemen aan een schoolreünie, om over successen op te scheppen of mislukking te erkennen. De toon was typisch Steve: overdreven serieus, zakelijk, een beetje pompeus.

‘Steve, ik kan het niet.’ Ze draaide zich om en keek hem aan. Zoals gewoonlijk deed een constant gekwelde blik in zijn lichtgrijze ogen haar bijna met haar wimpers knippen. ‘Het spijt me –’ ze schoof het papier en de pen terug, ‘– maar ik geloof niet in plannen maken. We kunnen onmogelijk voorspellen wat er morgen gaat gebeuren, laat staan over een jaar. En zeker niet over zéven jaar.’

‘Maar je moet toch weten wat je wilt.’ Steve duwde haar hand weg, zorgde dat ze haar formulier hield. ‘Iedereen heeft plannen, en idealen, en doelen voor de toekomst.’

‘Je weet wat mijn ambitie is.’ Julia duwde het papier vastberaden weg en leunde achterover op haar handen. Ze boog haar hoofd naar achteren, kromde haar ruggengraat en genoot van de hitte van de zon op haar hals. ‘Ik wil fotografe worden. Een goeie. Ik wil over de wereld reizen, naar oorlogsgebieden gaan, infiltreren op plaatsen waar vrouwen niet worden toegelaten. Ik wil corruptie ontmaskeren, en kwezelarij en onrechtvaardigheid. Ik wil de waarheid tonen.’ Ze hief haar hoofd. Toen ze weer naar Steve keek, was ze niet verbaasd te ontdekken dat zijn blik over de heuvels van haar borsten dwaalde, die uitdagend en duidelijk zichtbaar waren onder haar dunne, groene jurk.

‘Nou,’ zei hij bruusk, boos omdat hij was betrapt. ‘Schrijf dat dan allemaal op.’

‘Maar zo eenvoudig is het niet. Dingen kunnen zo snel veranderen. Ik bedoel, ik wilde mijn examens dolgraag goed doen, maar toen werd ik afgeleid.’ Een wrang lachje kroop over haar gezicht, als de langzame onthulling van een geheim. ‘En ineens was het verschil tussen hoge of lage cijfers niet meer zo belangrijk.’

‘Hmm,’ mompelde Steve. Het was een geluid van afkeuring. Hij keek op naar Nick die naderbij kwam, en Julia staarde even naar hem voordat ze zijn blik volgde.

Wat absurd om een jaar met hoge cijfers af te ronden, dacht ze, en zelfvoldaanheid beekrop haar warm in haar nek. Wat een manier om haar maagdelijkheid te verliezen. Nick Trent was de meest gewilde jongen uit de hoogste klas, en het was niet moeilijk te zien waarom. Groot en atletisch, goed gespierd, was hij meer een man dan de anderen. Hij straalde zelfvertrouwen uit en een aantrekkelijke arrogantie, en hij had een wetende blik in zijn donkerbruine ogen. Jij wilt me, zeiden die ogen. Alle meisjes willen me hebben. En wie kan het ze kwalijk nemen?

Nick merkte dat Julia hem opnam terwijl hij naderbij kwam, en een trage, tevreden glimlach krulde om zijn brede mond. Met een hoofdbeweging wierp hij een zandkleurige haarlok van zijn voorhoofd naar achteren. Zijn haar viel terug in het gebruikelijke perfecte kapsel: lang van voren, korter vanachter, dik en glanzend. Onder het gewicht van het voedsel in Julia’s maag werkte zich een boertje naar boven.

‘Wil jij alsjeblieft met je vriendin praten, Nick?’

Nick ging bij Julia’s voeten zitten en deelde de biertjes uit. ‘Waarom? Wat heeft ze nu weer gedaan?’

‘Het is wat ze níet heeft gedaan. Ze wil mijn lijst niet invullen. Het schijnt dat ze allergisch is voor plannen maken.’

‘Het idee bevalt me niet, dat is alles.’ Julia begon zich enigszins schuldig te voelen. Steve had deze dag al voor hun examens georganiseerd; niet alleen de lijst, maar ook de barbecue die ze net hadden gehad, de alcohol en het ontbreken van andere leraren waren allemaal zijn verantwoordelijkheid. ‘Ik geloof in leven op het moment. *Carpe diem*. Al dat vooruit plannen... het is zo... zo volwassen en vervelend.’

‘Zie je wat ik bedoel?’ kreunde Steve.

Nick knipoogde naar Julia. ‘Ik kan haar niet iets laten doen wat ze niet wil, Steve.’ Zijn bruine ogen knipperden suggestief. ‘Geloof me, ik heb het geprobeerd.’

‘Probeer het nog eens,’ drong Steve aan.

Nick liet zijn hand over Julia’s scheenbeen glijden, tot onder de

zoom van haar jurk. ‘Toe nou, Jules. Ik heb het mijne ingevuld. Het is lachen.’

‘Alleen degenen die hun lijst hebben ingevuld worden uitgenodigd voor de reünie,’ drong Steve aan.

Nick kneep in haar knie. Zijn ogen dwaalden verlangend over haar heen. ‘Ik vraag me af of je tietten over zeven jaar nog groter zijn.’

Julia keek verontwaardigd en duwde zijn hand weg. ‘Is dat het enige waar je altijd aan denkt? Mijn borsten?’

‘Bijna altijd.’

Onwillekeurig wond zijn zelfgenoegzame blik haar op, zoals altijd. Ze liet haar ogen rollen en slaakte een zucht. ‘Nou, goed dan.’ Ze pakte het papier en de pen terug. ‘Geef me even iets om eronder te leggen.’

Steve rommelde in zijn rugzak en gaf haar een boek.

‘Wat is dit? Lichte vakantiecost?’ Ze woog het boek in beide handen. ‘*Marketing Strategies: A Study of the World’s Corporate Giants.*’ Ze fronste haar wenkbrauwen terwijl ze Steve aankeek.

‘Vorbereiding voor de universiteit,’ verklaarde hij.

‘Steve,’ berispte ze hem, ‘je bent net klaar met je herexamens. Vind je niet dat je gedurende de zomer wat rust moet nemen?’

Steve zette zijn bril af en poetste de glazen met de zoom van zijn shirt. ‘Ik wil Nick een stapje voor zijn.’

Nick ging met een ruk rechtop zitten. ‘Je maakt geen kans, maker.’ Zijn grijns straalde zelfverzekerdheid uit. ‘Ik heb een fotografisch geheugen, weet je nog?’

Steve snoof en zette zijn bril weer op. ‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten?’ Hij keek de andere twee bestraffend aan, alsof het hun schuld was. ‘Het is zo oneerlijk. Terwijl jullie aan het feesten waren, zat ik te blokken. Ik moet voor alles heel hard werken.’

Nick haalde zijn schouders op. ‘Wat kan ik zeggen? Sommigen van ons zijn geboren om te winnen.’

Steve knikte traag. ‘We zullen wel zien. Je hebt meer dan een fotografisch geheugen om af te studeren.’

‘En je hebt meer nodig dan een titel om in zaken te gaan.’ Nick nam een grote teug bier. ‘Je hebt lef nodig, instinct en hartstocht.’

‘En dat heb ik allemaal niet?’

Nick snoof zacht, maar luid genoeg dat Steve het hoorde. ‘We zullen wel zien.’

Er viel een korte stilte tussen hen. Vanachter de bescherming van haar zonnebril sloeg Julia hen achterdochtig gade terwijl ze elkaar aanstaarden; Nick probeerde Steve met een ergerlijke grijns te intimideren. Ze vroeg zich af op welke leeftijd ze eindelijk volwassen zouden zijn en hun kinderlijke rivaliteit achter zich zouden laten.

‘Denk je dat het verstandig voor jullie is om naar dezelfde universiteit te gaan?’ vroeg ze.

‘Strathclyde is de beste voor managementopleidingen,’ zei Nick, terwijl hij Steve bleef aankijken.

‘Jullie zullen geen tijd hebben om te studeren. Jullie zullen het te druk hebben met je zorgen te maken over wat de ander van plan is.’

Nick richtte zijn aandacht weer op Julia. Zijn hand gleed over het kledje tot zijn vingers zich in de hare konden haken. ‘Je moet ons komen opzoeken, Jules.’

‘Als ik tijd heb. Ik hoop aan het eind van de zomer een baan te hebben.’ Ze keek hem plagend aan. ‘Ik zal het waarschijnlijk te druk hebben met wereldleiders te fotograferen om me met dome studentjes bezig te houden.’

Nick greep haar hand steviger vast. ‘Ik zal je missen.’ Hij trok een wenkbrauw op, liet zijn blik zakken en gaf daarmee duidelijk aan wat hij vooral zou missen.

Steve schraapte zijn keel. ‘Ik zal je ook missen.’

Julia wendde zich naar Steve. ‘Echt?’

‘Ik zal het afschuwelijk vinden dat ik niet meer met je kan praten.’

De tijd stond stil. Plotseling onverschillig voor Nicks aanwezigheid en zijn hand, nog steeds om de hare, ontmoette ze Steves ernstige blik. Er waren eerder dit soort momenten geweest, ogenblikken dat ze zich zo verbonden met Steve had gevoeld, en zo ver verwijderd van Nicks vanzelfsprekende zelfvertrouwen. En op die momenten wenste ze zelfzuchtig dat Steve aantrekkelijker was. Met zijn verwarde, kastanjebruine krullen, zijn ronde babygezicht, zijn dikke brillenglazen en het kindervet op zijn lange lede-

maten, was hij gewoon haar type niet. En tegelijkertijd ook weer wel. Soms verachtte ze zichzelf omdat ze zo oppervlakkig was.

‘Ik zal je ook missen, Steve.’

Nick kuchte, maar het geluid kwam van ver, en het verbrak Julia en Steves wederzijdse waardering niet. Pas toen er een envelop voor haar neus werd gehouden, kwam Julia terug in de werkelijke wereld.

Marianne giechelde en liet de envelop op het kleedje vallen. ‘Klaar, Steve. En niet gluren. Ik denk dat enkele van mijn doelen eigenlijk illegaal zijn.’ Haar gegiechel rees tot een droog, krakend lachje. Julia keek op en glimlachte toen Marianne haar lange, blonde haar naar een kant zwaaide. ‘Kom je een balletje trappen, Nick?’ vroeg ze, met knipperende wimpers.

‘Ja.’ Nick krabbelde overeind. Hij keek naar Julia, toen naar Steve. Een afdoende blik: een waarschuwing. ‘Kom op, Steve.’

Marianne praatte tegen haar, maar Julia luisterde niet. Ze stuurde telepathische boodschappen naar Steve, dwong hem te blijven.

Hij moest haar gedachten hebben opgepikt, zoals hij vaak deed. ‘Je weet dat ik een hekel aan voetballen heb, Nick,’ zei hij.

Nick vertrok zijn gezicht. ‘Je zou wel wat lichaamsbeweging kunnen gebruiken.’

‘Ik wil met Jules praten.’

Nick haalde zijn schouders op en rende weg met Marianne. Een voor een leverden de anderen hun dichtgeplakte envelop met hun zevenjarenplan bij Steve in, waarna ze naar het voetballen gingen kijken. Julia glimlachte toen Marianne de bal vaardig over het gazon dribbelde en door Nick werd getackeld. Ze dook dramatisch naar de grond. Nick plofte naast haar neer en samen rolden ze een ogenblik stoeiend en lachend over het gras voordat ze weer verder speelden. Door naar hen te kijken moest Julia aan jonge olympische sporters denken, met hun goedgevormde, atletische lichaam, glanzend haar en gebruikte gezicht. ‘Blondjes hebben iets erg aantrekkelijks,’ mompelde ze.

Steve lag nu naast Julia, hees zich op een elleboog omhoog. ‘O ja?’

Ze keek op hem neer. ‘Vind je Marianne dan niet aantrekkelijk?’

‘Erg. Maar niet zo aantrekkelijk als jij.’

Zijn grijze ogen deden haar huiveren. ‘Je bent mijn beste vriend. Je moet dergelijke dingen wel zeggen.’

‘Maar het is waar. Jij bent anders.’

Julia wist dat ze anders was – dat was het probleem. Ze verlangde ernaar haar bleke huid voor een gezonde teint te verruilen, haar donkerbruine, steile haar te veranderen in het golvende blond van Marianne. ‘Ik zou het heerlijk vinden om blond te zijn.’

‘Nee, dat zou je niet. Als je blond haar had, zou je het bruin ver-
ven.’

Hij kende haar te goed. Ze glimlachte. ‘Ik zou in ieder geval bruin wil zijn. Ik vind het afschuwelijk dat ik zo bleek ben.’

‘Bleek en interessant.’

Ze snoof verontwaardigd.

‘Zijn vrouwen ooit gelukkig met wat ze wél hebben?’ Hij schoof iets dichters naar haar toe, liet zijn vingers verleidelijk op de rug van haar hand rusten. ‘Je bent geweldig, Julia, en dat weet je.’

Julia keek op hem neer. Onder zijn aanraking kreeg ze kippenvel. Nerveus trok ze haar hand terug. ‘Ik kan beter hiermee aan de slag gaan.’ Ze boog zich over het vel papier, dankbaar voor het feit dat haar dikke haar naar voren viel en haar blos voor Steve verborg.

Ze staarde geruime tijd naar het papier. Het staarde naar haar terug, daagde haar uit met de open ruimtes. Maar ze kon zich niet concentreren. De sfeer tussen Steve en haar was zo zwaar en drukkend, de spanning bijna zo zichtbaar dat het zinderde.

Julia voelde dat hij nog iets dichters naar haar toe schoof. Vanuit haar ooghoek, achter haar sluier van haar, zag ze hem zijn vrije hand opheffen. Langzaam, alsof hij iets zeldzaams en breekbaars bewoog, duwde hij haar haren naar achteren en achter haar oor. De intimiteit van het gebaar shockeerde haar. Ze hield haar adem in.

‘Zit je ergens mee?’

Julia duwde het boek met het papier erop aan de kant. ‘Ik denk dat ik het later doe. Het is moeilijk. Ik vind het eng.’ Ze keek naar Steve. ‘Ik neem aan dat jij het jouwe hebt ingevuld?’

‘Ik heb het mijne aan het begin van het trimester ingevuld.’ Hij knipperde met zijn ogen. ‘Ben ik nou erg saai?’

Ze schudde glimlachend haar hoofd. ‘Je bent niet saai. Je bent juist zo betrokken. Op een bepaalde manier benijd ik je, omdat je precies weet wat je wilt. Je zult het allemaal krijgen. Ik weet het zeker.’

‘Ik benijd jou. Ik wou dat ik impulsiever was. Op het moment leven, in plaats van alles tot in de details plannen.’

‘Doe dan iets impulsiefs, nu,’ daagde ze hem uit.

Haar aankijkend pakte Steve haar hand. Hij hield haar een ogenblik vast, zijn duim drukte zacht op haar pols, toen trok hij. Julia liet zich achterover trekken tot ze op haar rug lag. Op haar zij rollend, steunde ze haar hoofd op haar hand. Haar hartslag versnelde toen Steve behoedzaam zijn bril afzette.

‘Julia, er is iets dat ik je wil vertellen.’

Ze knipperde met haar wimpers, probeerde zich te beheersen. Een kus borrelde in haar op, dwong zich een weg naar haar buik en vervolgens naar haar hersenen – en niet voor de eerste keer. Dit was natuurlijk belachelijk. Steve was haar beste vriend, hij was Nicks beste vriend. Ze ging uit met Nick, hij was slechts enkele meters verderop. Ze was niet eens verliefd op Steve; het zou een ruzie veroorzaken.

‘Ja?’ fluisterde ze.

Hij aarzelde, keek haar in de ogen, van links naar rechts, alsof hij onregelmatigheden zocht. Haar lippen weken vaneen. Steves lippen ook, terwijl hij van haar ogen naar haar mond keek, en weer terug. Onvoorspelbaar, maar onvermijdelijk, bewogen ze hun gezicht dicht naar elkaar toe.

‘Julia,’ fluisterde hij.

‘Ja...’

Zijn blik dwaalde over haar hoofd, en hij knipperde snel met zijn ogen. ‘Nick komt eraan.’

Met een ruk zat Julia overeind. Ze greep haar zonnebril, zette hem weer op om haar teleurstelling te verbergen. Ze keek schuldig op toen Nick haar rennend en hijgend bereikte.

‘Mijn liefste Julia,’ grinnikte hij, en plofte naast haar neer. Ruw trok hij haar in zijn armen en hij drukte haar dicht tegen zich aan. Ze voelde het zweet door zijn T-shirt dringen, op haar huid. Hij drukte zijn mond op de hare, deed door zijn krachtige, gretige kus-

sen haar verwarring verdwijnen. Ze was Steve in een oogwenk vergeten, drukte zich dicht tegen Nick aan. Gevangen in Nicks armen, zijn spieren hard tegen haar zachte lichaam, kon Julia maar aan een ding denken.

‘Laten we gaan,’ drong hij aan.

Ze mompelde instemmend toen Nick haar hand pakte en haar overeind trok.

‘Wacht even.’ Ze draaide zich om. ‘Wat wilde je me vertellen, Steve?’

Zijn blik verhardde door kil verwijt. ‘Doet er niet toe. Ik vertel het je de volgende keer wel als ik je zie.’

Ze voelde dat hij haar nakeek terwijl ze wegrende.

‘Ik hou van deze jurk.’

Julia wist dat. Ze had haar kleding zorgvuldig gekozen, omdat ze wist dat ze Nick gedurende de zomer niet zou zien. Misschien was dit zelfs wel de laatste keer dat ze elkaar zagen. Julia deed haar handen op haar rug en leunde tegen de brede stam van de oude eik.

‘Het is een mooie kleur.’ Nick plaatste een hand tegen de stam, naast haar gezicht. Zijn andere hand gleed rond haar nek en in haar haar. ‘Hij past bij je ogen.’

Ook dat wist ze. Het lichte smaragdgroen paste perfect bij het dramatische groen van haar irissen.

Nick boog zijn hoofd om haar te kussen. Julia kromde haar rug, duwde haar borsten naar voren, wilde zijn grote handen op hun perfecte rondingen. ‘Er is slechts een ding dat ik aan deze jurk verafschuw,’ bekende hij, toen hij zich terugtrok van haar lippen.

‘Wat dan?’

‘Deze knoopjes.’ Zijn ogen dwaalden van haar halslijn naar beneden naar de zoom, halverwege haar kuit.

‘Wat is er mis mee?’

Hij hief zijn handen naar de bovenste knoop, die bij de aanzet van haar borsten begon. ‘Te veel,’ klaagde hij. ‘Te pietepouterig.’

Julia sloeg haar ogen neer naar zijn dikke vingers terwijl ze met de parelknopjes worstelden. Ze duwde zijn handen weg. ‘Kom, laat me je helpen.’

Ze genoot van zijn ongeduld toen hij traag haar naakte borsten onthulde. Zacht kreunend namen zijn ogen haar op; zijn vingers aarzelden. Nu haar jurk tot haar middel was geopend, wreef Nick zijn handpalmen over de ronde heuvels van vlees. Zijn ogen waren gretig op zijn vingers gericht terwijl hij ze enthousiast kneedde. Trekkend aan haar grote, zachtroze tepelhoven prikkelde hij ze tot de cirkels samentrokken en donkerder werden.

‘Nick?’

Hij boog zijn hoofd en zijn mond sloot zich rond een tepelhof. ‘Hmmm?’ mompelde hij, met zijn mond vol.

‘Denk je dat alles goed is met Steve? Hij doet een beetje raar.’

Hij wachtte om op te kijken. ‘Doet hij dat niet altijd?’

Julia legde haar hand op zijn achterhoofd en trok hem naar haar andere borst. ‘Hij lijkt vandaag anders. Zo gespannen.’

‘Mmm.’

‘O.’ Haar adem stakte toen hij zijn tanden in haar tepel zette. Achter haar schuurde de ruwe boomstam tegen haar naakte schouders toen ze zich dicht tegen hem aan drukte, tegen zijn mond. ‘Denk je dat hij ergens mee zit?’

‘Hij is jaloers.’ Hij liet haar borsten met rust en begon weer aan de knoopjes te frunniken. Julia hielp hem.

‘Jaloers op wat?’

‘Op jou en mij.’ Hij keek gretig toe terwijl ze zich vooroverboog om de laatste knoopjes te openen, zijn handen omvatten haar bungelende borsten. ‘We doen alles met ons drieën – behalve dit.’ Ze ging rechtop staan en hij duwde zich erg dicht tegen haar aan. Zijn linkerhand sloot over haar borst, terwijl zijn rechterhand zonder aarzeling over haar buik gleed en in haar broekje verdween. ‘Ooo,’ kreunde hij waardierend, en hij keek haar recht aan. ‘Je bent helemaal nat.’

Julia spreidde haar benen iets verder toen zijn vinger tussen haar vochtige schaamlippen glipte. ‘Ik heb met hem te doen.’

‘Vind je het erg om niet over Steve te praten terwijl we... je weet wel. Het leidt me af.’

Er liep een rilling langs de binnenkant van haar dijen toen zijn dikke vinger soepeltjes bij haar binnendrong. ‘Het spijt me,’ fluisterde ze, haar stem beverig door het genot dat haar overweldigde.

‘Hij is onze beste vriend. Ik maak me zorgen over hem.’

Nick trok zijn handen terug. Met een fikse ruk schoot zijn riem los en zijn wijde short gleed naar zijn enkels. Reikend in de opening van zijn boxershorts, haalde hij zijn lange, stijve penis te voorschijn. Hij plaatste zijn handen aan weerskanten van haar gezicht, boog zich naar haar toe, ving haar in de warmte van zijn dansende ogen. Daarna, langzaam, keek hij naar beneden. ‘Ik dacht dat hij onze beste vriend was.’

Julia’s lik dwaalde verlangend langs zijn brede, onbehaarde borst. Giechelend leunde ze weer tegen de brede boomstam en gleed naar beneden tot ze gehurkt zat. ‘En wat voor een beste vriend,’ zei ze glimlachend, terwijl ze zijn fluwelige warmte streelde, de muskusachtige geur inademde. ‘Hij heeft me de hele nacht wakker gehouden. Me van repeteren afgehouden. Het is zijn schuld als ik slechte cijfers haal.’ Ze keek op naar zijn ongeduldige gezicht. ‘Deze kleine knaap zal mijn ondergang worden, ik weet het zeker.’

‘Zo klein is-ie anders niet,’ zei hij grinnikend.

David

Julia's ogen dwaalden waarderend over Davids lichaam terwijl hij uit bed stapte. Na twee weken uit elkaar te zijn geweest herontdekte ze de details van zijn huid. Gisteravond waren ze dronken en wanhopig geweest. Het was laat geworden en ze waren dankbaar in bed geploft, in elkaar gerold heen en weer wiegend in het donker. Maar nu, in het ochtendzonnetje, had ze de kans hem nog eens helemaal in zich op te nemen en te genieten. Zijn goudblonde haar, dik en bovenop vrij lang, vanwege de rol die hij speelde. Zijn donkerblauwe ogen, de rechthoekige kin. Zijn torso, glad en gebruind en gespierd zonder kleerkast te zijn. Zijn lange, sterke armen, zijn wasbordmaag, de ribbels die door het schuin vallende licht werden benadrukt. Zijn donkerbruine, verrukkelijke tepels.

‘Perfect,’ fluisterde ze voor zich heen, terwijl haar blik naar beneden gleed. Hij draaide haar zijn rug toe en zijn strakke kontje deed haar met haar wimpers knippen. ‘Kom terug in bed,’ smeekte ze, met haar vingers verlangend onder de lakens graaiend.

‘Ik kan niet.’ Hij draaide zijn rug naar de spiegel en inspecteerde over zijn schouder zijn achterkant. ‘Ik moet naar de sport-school voordat ik een ontmoeting met mijn agent heb. Ik ben zo lang op locatie geweest dat mijn lichaam is uitgedijd.’

Julia fronste verbaasd haar wenkbrauwen. ‘Is dat zo?’

‘Hmm.’ Hij draaide zich weer terug, bestudeerde zijn spiegelbeeld en klakte gefrustreerd met zijn tong toen hij plooitjes ontdekte die voor haar onzichtbaar waren. ‘Al dat vet – het is dode-

lijk. Als ik niet film, eet ik.’ Hij kneep in een denkbeeldige rol bij zijn middel. ‘Ik krijg *love handles*.’

‘Goed.’ Julia glimlachte, klopte ongeduldig op het plaatsje naast zich. ‘Ze kunnen nu hun nut bewijzen.’

Hij draaide zijn zijkant naar de spiegel en liet zijn hand over zijn maag glijden. ‘Ik meen het, Julia. De camera kan wreed zijn. Ik loop tegen de vijfendertig. Ik moet mezelf verzorgen.’

Julia trok de dekens omhoog om haar lichaam te bedekken, nog warm van de slaap, hopen dat ze hem kon verleiden. ‘Kom nou,’ paaide ze. ‘Ik zal je een goede work-out geven.’

In de spiegel ontmoetten zijn ogen de hare. In plaats van zijn lichaam begon hij nu het hare te bestuderen. Terwijl hij langzaam richting het bed liep, glimlachte Julia bij de aanblik van zijn prachtige ochtenderectie. Hij ging naast haar zitten, en ze kromde zich zodat ze haar hoofd op zijn schoot kon leggen. Neuzelend in het donkerblonde haar rond zijn glorieuze pik, ademde ze de herinnering aan gisteravond op, ziltig en warm. Davids koude hand streek over haar billen. Julia stak haar vochtige tong uit.

‘Verdorie!’ Hij werkte zich voorzichtig onder haar hoofd vandaan, en pakte zijn mobieltje uit zijn tas. Julia zuchtte spijtig en rolde zich op tot een bal.

‘Sorry, lieverd.’ David verbrak de verbinding en verdween in de richting van de badkamer. ‘Ik heb om één uur een voice-over,’ riep hij boven het geluid van stromend water uit. ‘Ik moet echt opschieten als ik nog in de sportzaal wil komen.’

Julia stond op en liep naar de badkamer. ‘Ga niet.’ Ze ging achter hem staan en sloeg haar armen om hem heen terwijl hij de wasbak liet vollopen om zich te scheren. ‘Blijf bij me. Ik heb je al zo lang niet gezien, David.’

Hij spoot scheerschuim in zijn handpalm en klopte het op zijn wangen en kin. ‘Ik weet het, lieverd, en het spijt me. Geloof me, ik zou liever blijven.’

Julia snoof luidruchtig en keek naar het plafond. Het bladderde; ze moest het opnieuw verven. Een dezer dagen. ‘Je agent ziet je vaker dan ik.’

‘En jouw redacteur ziet jou vaker dan ik.’ Hij doopte het scheermes in het water. ‘We hebben het allebei druk, Julia, we wisten dat het zo zou zijn.’

Ze ging dicht bij hem staan. Met haar handen op zijn schouderbladen genoot ze van de bewegingen die ze maakten toen hij zich begon te scheren.

‘Het zal anders zijn wanneer we getrouwd zijn, ik beloof het.’

‘Nee, dat zal het niet.’ Ze kuste hem in zijn nek, deed haar ogen dicht en snoof genietend de geur van zijn huid op. ‘Je zult nog steeds voortdurend weg zijn om te filmen. Ik zal nog steeds op krankzinnige uren moeten werken.’

David stopte. Hij schudde haar handen van zijn rug, draaide zich om en keek haar aan. ‘Je hebt toch hoop ik geen bedenkingen?’

Julia haalde snel adem. ‘Nee,’ zei ze, met grote ogen om haar oprechtheid te benadrukken. Ze draaide zich om en liep door de gang naar haar slaapkamer. ‘Ik voel me alleen een beetje depri, weet je. Het werk knaagt aan mijn zenuwen. En het doet geen goed dat ik jou amper zie.’ Ze ging voor de lange spiegel staan en staarde verloren naar haar spiegelbeeld.

Ze voelde zich verschrikkelijk, alsof alle energie uit haar lichaam was gestroomd, zo slap als een vaatdoek. Maar ze zag er goed uit. De jongens met wie ze bij de krant werkte, zeiden aldoor weer hoe goed, en ze genoot van hun geflirt. Afgezien van een paar kleine minpuntjes was ze blij met haar verschijning. Het was haar innerlijk dat niet zo aantrekkelijk was.

Ze bestudeerde zichzelf, zoals David had gedaan. Ze was niet zo groot als ze had gewild, maar wel goed geproportioneerd. Haar hals was elegant lang, haar schouders iets gebogen, haar borsten weelderig vol en hoog, met opstaande tepels. Ze hief haar handen en streelde afwezig de grote, roze tepelhoven, waarop haar zachte vlees onmiddellijk reageerde. Haar vingers gleden naar beneden, verkenden de aantrekkelijke vorm van haar rondingen, bevestigden haar tastbare schoonheid. Alsof ze een attente minnaar was die haar vorm voor het eerst ontdekte, streelde ze haar middel en de rondingen van haar heupen. Ze betastte de bollingen van haar billen, haar lichtgespierde dijbenen, de tere zachtheid van de binnenkant van haar dijen. Haar vingers dwaalden naar haar kruis, naar het keurige driehoekje van krulletjes dat haar geslacht aan het zicht onttrok: een donker, wild contrast tegen de puurheid van

haar bleke huid. Ze spreidde haar benen en raakte zichzelf aan, voelde de warme vochtigheid die een restant van haar opwindning was. Ze keek weer op en deed een stapje naar voren.

Haar jukbeenderen gaven haar ovale gezicht iets meer uitdrukking. Haar korte kastanjebruine kapsel viel langs haar kaaklijn, glanzend in het zonlicht dat naar binnen stroomde. Ja, ze zag er goed uit. Maar er ontbrak iets aan haar ogen, iets dat nauwelijks te benoemen was, maar desondanks van vitaal belang.

Ze had mooie ogen. Ze wist dat ze het fraaiste punt in haar gezicht waren; ze wist het al voordat haar vriendjes haar dat hadden verteld. Ze waren groot, met lange, donkere wimpers. Hun lichtgroene doordringende blik was wat mannen zoals David tot haar aantrok. Maar als hij haar vandaag voor het eerst had ontmoet, had hij haar geen tweede blik waardig gegund. Gewoonlijk twinkelden haar ogen, maar nu straalden ze verveling uit. Waar gewoonlijk vurigheid was, heerste nu frustratie.

In de hal rammelde de brievenbus. Julia draaide haar rug naar wat de spiegel haar vertelde en begaf zich naar de voordeur van de flat, opende hem op een kier en stak haar hoofd om de hoek naar buiten. Gerustgesteld dat de rest van het gebouw nog in diepe rust was, nam ze een duik naar de deurmat. Pakte wat van haar was, sprong over de koude tegelvloer terug naar haar flat en ging naar binnen.

In haar kleine, rommelige keuken bladerde ze door de post. De eerste drie enveloppen waren reclame, de volgende twee rekeningen, en de laatste, die er stijf en officieel uitzag, was doorgestuurd van haar vorige adres. Nieuwsgierig wilde ze hem openen, maar ze werd afgeleid, en ze legde hem bij de rest van de post om de kranten te pakken. Ze spreidde de kranten op de keukentafel uit en boog zich eroverheen.

Gisteren was er een bom in een flat in Berlijn ontploft. Rechtse fascisten werden van de daad beschuldigd waarbij verscheidene jonge emigrantengezinnen waren omgekomen. De voorpagina van *The Times* toonde een verbazingwekkende foto van het gebouw, met de gapende gaten in de voorgevel. De *Telegraph* had een soortgelijke foto, evenals een portretfoto van een van de kinderen die bij de ontploffing was omgekomen. De *Guardian* had

een griezelige foto van een massademonstratie die op dezelfde avond had plaatsgevonden. Het was een intens indrukwekkende foto, die meer vertelde dan woorden ooit hadden kunnen doen. Een jonge neonazi, met een kaalgeschoren hoofd en een tatoeage van een swastika in zijn nek, stond met geheven vuist op de voorgrond. Hij was door politie geflankeerd. Voor hem, met haar gezicht naar hem toe, stond een jonge weduwe in het zwart gekleed, met uitgestoken handen, smekend. Achter haar, in de verte, stonden duizenden mensen met de handen ineens, hun gezichten bevroren door de onbegrijpelijke tragedie. Julia schudde haar hoofd. Ze voelde een traan in haar ooghoek opkomen toen ze naar de perfectie van de foto keek: de compositie, de emotie, de manier waarop het moment was gevangen. Als zij daar was geweest, dacht ze, was het dat beeld geweest dat ze had willen vastleggen.

Maar ze was er niet geweest. Ze pakte de *Daily Chronicle*, en bladerde hem op de tafel door. Ze stopte op de showpagina toen ze haar foto in de roddelbijlage ontdekte. Ze voelde haar mond van ongenoeg vertrekken terwijl ze naar de foto keek.

‘Poppy onthult haar aanwinst’ schreeuwde de kop. Terwijl de fotograaf van de *Guardian* in Berlijn was geweest, was Julia naar de opening van een nieuwe nachtclub geweest. ‘Poppy’ was aangekocht door een jong glamourmodel, dat heel fantasievol haar naam aan haar laatste investering had gegeven. Aangezien deze nieuwe club dé plaats zou worden voor incrowd om te worden gezien, had Julia’s redacteur erop gestaan dat ze naar de openingsavond ging. ‘Ik wil niet de gebruikelijke aankomst van beroemdheden,’ had George gewaarschuwd. ‘Poppy is een exhibitionist. Geef me iets... pittigs.’

‘Ik zal je een currysotel brengen,’ had ze geantwoord.

Julia had plichtsgetrouw buiten staan wachten om jonge en mooie mensen – evenals de oude en minder mooie – te fotograferen terwijl ze arriveerden. Samen met de andere fotografen had ze de uitnodiging van de eigenaresse geaccepteerd om zich bij de stralende menigte binnen te voegen. Maar terwijl de avond vorderde onder het genot van vele exotische cocktails, had Poppy’s wat oudere rockster-vriend meer dan normale belangstelling voor

Julia's werk getoond. Het jonge geblondeerde model had hen aan de andere kant van de dansvloer in de gaten gekregen, haar ogen op de gebruikte arm rond Julia's middel gericht, en was met grote stappen naar hen toe gebeend. Worstelend op haar onwaarschijnlijk hoge hakken, was ze gestruikeld. Toch al nauwelijks bedekt door haar jurkje, was een van Poppy's enorme borsten eruit gefloopt toen ze was gestruikeld. Het woedende meisje had haar vriend uitgescholden en haar hand geheven om hem een klap te geven; hij had haar pols gepakt, haar rondgedraaid onder zijn arm alsof ze dansten, en haar dicht tegen zich aan getrokken.

'Neem een foto,' had hij gezegd, zijn glimlach veroorzaakte diepe rimpels in zijn gezicht.

'Weet je het zeker?' had Julia gevraagd, met een blik op Poppy, terwijl ze langzaam haar camera omhooghief.

'Het zal goed zijn voor de publiciteit,' had de slijmerige vriend aangedrongen.

'Goed,' had Poppy glimlachend gezegd, waarbij ze moeiteloos in haar rol van model was gevallen: haar rug achterover, ogen op zwoel, haar met collageen ingespoten lippen tot een pruilmondje vertrokken.

En zo was het allemaal op de foto gekomen. 'Fantastisch!' had Julia's redacteur door de telefoon tegen haar gebruld.

'Ja, fantastisch,' mompelde ze bitter tegen zichzelf.

'Wat is er?' Davids bootschoenen piepten op de houten vloer toen hij de keuken binnenkwam.

'O, niets.' Julia sloeg de pagina om. Overleaf, de 'politieke' bijlage, vertoonde een diepgaande studie van het kapsel van de vrouw van de eerste minister. Julia kreunde.

'Wat is er nou?' David rommelde op het aanrecht, probeerde orde te scheppen in de troep van de afhaalmaaltijd van de vorige avond.

'Ik heb genoeg van dat wat ik doe. Ik moet daar weg.'

'Niet weer, Julia.'

Ze leunde over de tafel, plantte haar ellebogen op de krant en haar kin in haar handen. 'Jawel, David, wéér. Ik word er gek. Ik ben geen fotografe geworden om andermans carrière een lift te geven.'

‘Je verschaft een dienst. Mensen willen zien waar beroemdheden zich mee bezighouden.’

‘Ik niet.’

‘Het betaalt de rekeningen.’

‘Maar niet de intellectuele rekeningen.’

David lachte zacht. ‘Niet zo somber, Jay-jay.’

Julia deed haar ogen dicht en knarsetandde. Ze verafschuwde die bijnaam, en het vaderlijke toontje in zijn stem.

‘Je bent goed in wat je doet. Je hebt deze flat kunnen kopen, is het niet? Je hebt zelf gezegd dat het jaren kan duren om tot de serieuze journalistiek door te breken. Je hebt het voordeel dat je de enige vrouw bij de krant bent. Je vrouwelijke lezers zijn dol op je of haten je, en de mannen zijn verliefd op je. Je schiet mooie plaatjes.’ Zijn voetstappen kwamen vanachter de eetbar naar haar toe. ‘Als ze mij op de toneelschool hadden verteld dat ik een overspelige dierenarts in een soap zou worden, zou ik kapot zijn geweest. Maar we kunnen niet allemaal een Gielgud of een Redgrave zijn, en het is inkomen. Een goed inkomen.’ Zijn voetstappen stopten achter haar, en zijn handen gleden rond haar middel. ‘Bovendien hadden we elkaar nooit ontmoet als jij niet bij de *Chronicle* had gewerkt.’

‘Mmm,’ mompelde Julia, toen zijn vingers over haar heupen gleden.

‘En dat zou verdraaid jammer zijn geweest.’

‘Mmmmm,’ kreunde ze instemmend toen hij dichterbij haar kwam staan en ze de hardheid in zijn broek voelde die tegen haar geslacht drukte.

‘Je hebt zo’n heerlijk kontje, Julia. God, wat heb ik je kontje gemist.’

Julia glimlachte. Davids welluidende stem was bekend bij miljoenen, niet alleen als tv-dierenarts, maar als de voice-over voor pap, een supermarkt en een merk hondenvoer. Konden ze hem nu maar eens horen, terwijl hij het over haar lekkere kontje had. Ze drukte haar rug tegen hem aan, wreef zich heen en weer als een kat die gestreeld wilde worden.

‘O, Julia, niet doen. Ik moet weg,’ protesteerde hij.

Maar hij ging niet. Zijn handen gleden over haar ribben en rond

haar borsten. Hij omvatte ze zacht terwijl ze boven tafel bungelden, hij woog ze op zijn handpalmen. ‘Deze heb ik ook gemist.’

Haar rug kromde traag terwijl hij haar huid met zijn sterke vingers kneedde. Haar dijspieren spanden zich, en ze kreunde zacht. ‘O, David,’ fluisterde ze. ‘Dat voelt zo heerlijk.’

Zijn rechterhand dwaalde over haar lichaam. Er klonk een zacht geluid van metaal, knopen die werden opengerukt en daarna duwde zijn harde staaf tegen haar geopende geslacht. Haar lendenen wiegden, zoekend naar de bron van haar genot, verlangend naar verlichting. Zijn hand greep haar middel, steunde haar terwijl hij de top van zijn penis naar haar vagina schoof. Hij wreef bruusk tegen haar clitoris, maakte dat ze ging beven. Ze hield haar adem in, wachtte vol verlangen. Toen was hij in haar, langzaam duwend tussen haar schaamlippen tot hij haar volledig met zijn dikke paal vulde. Zijn vingers grepen haar stevig vast toen hij in en uit haar meegeevende vlees stootte.

Zachtjes kromden ze zich tegelijkertijd, hun heupen bewogen soepel en in harmonie. Davids rechterarm gleed ter ondersteuning om haar middel. De vingers van zijn linkerhand trokken aan haar tepel, knepen tot hij stijf werd. Julia steunde haar onderarmen op de tafel en hield de zijkanten vast, weerstond de sterke neiging van houding te veranderen en Davids ritme te verstoren, liet hem zijn tempo bepalen. Zijn stoten werden heftiger, en er liep een kille huivering onder haar warme huid. Haar onderrug kromde zich scherper toen hij zijn beweging verhevigde, dwingend werd. Met een gevoel alsof ze binnenstebuiten werd gekeerd opende ze zich nog meer, spreidde haar benen verder uiteen en liet haar gezicht op de krant rusten. Haar clitoris werd met elke stoot gewreven. Haar benen begon licht te trillen. Ze kreunde tegen de letters, Davids stem voegde zich bij de hare, hun verlangen klom op in een crescendo van hartstocht. Toen, met een luide kreun en een laatste stoot, ramde hij zich nog dieper in haar lichaam. Bevend boog hij zijn torso over de hare en sloeg zijn armen om haar heen.

‘Julia,’ hijgde hij in haar haar. ‘God, Julia, je bent geweldig.’

Na een eeuwigheid kalmeerde hun hartslag, en tegelijkertijd maakten ze zich van elkaar los. David trok zijn penis uit haar terug

en Julia draaide zich naar hem om. Kijkend naar haar vingers volgde ze een pad langs zijn gladde kaaklijn, over zijn adamsappel en naar het bovenste knoopje van zijn denim shirt. ‘Kom mee terug naar bed, David.’

Hij omvatte haar kin met zijn hand en kustte haar. ‘Ik kan niet, lieveling. Ik moet nu echt weg.’ Hij duwde haar door zweet vochtige haren weg van haar gezicht. ‘Ik wou dat ik niet weg hoefde te gaan. Maar ik moet.’ Hij keek haar een ogenblik aan, glimlachte om haar teleurstelling. ‘Wat ga jij vandaag doen?’

Ze zuchtte, rolde met haar ogen. ‘De Sparrow schieten.’

De Sparrow wilde echter niet worden geschoten, ook al was het alleen maar met een Nikon. Zelfs niet als publiciteit voor zijn langverwachte debuutalbum. Julia was door een vriend gewaarschuwd voor Leon Sparrow, die hem de week ervoor had gefotografeerd; desondanks had ze dit niet verwacht. Voor een twintigjarige, die pas zes maanden eerder op roem was gestuit, was zijn gebrek aan medewerking opmerkelijk.

Julia deed een nieuw filmrolletje in haar camera en zette het toestel terug op zijn statief. Ze keek toe en wachtte toen Leon werd klaargemaakt; donker haar gesprayd en opgeduwd, glimmende neus gepoederd, en hij kreeg een ander designerhemd aan. Ondertussen genoot hij ervan, lichtgrijze ogen lachten om de grapjes die zijn helpers maakten. Achter Julia pleegde Leons manager onnodige telefoontjes op zijn mobiel en gebaarde driftig naar zijn beschermeling. Achter hem, verborgen in de schaduwen achter in de studio, was Leons gevolg: zijn verzorger, zijn broer, en zijn vriendinnetje, een beginnende actrice. Julia vroeg zich af hoeveel mensen Leon meenam als hij naar het toilet ging.

Er werd gebeld op de intercom van de studio. Blij met de afleiding liep Julia kwiek naar de deur en pakte de telefoon op.

‘Schat, hier is George, je vriend en redacteur.’

Ze liet hem binnen en liep naar de koele hal om hem te ontmoeten. Het duurde eeuwen voordat hij de trap op was, gehinderd door zijn bierbuik en paffend aan zijn eeuwige sigaar.

‘Ik ben je schat niet, George. En je bent niet mijn vriend.’ Julia vouwde haar armen voor haar borst en leunde tegen de muur toen

hij uiteindelijk luid hijgend verscheen. 'Ik ben in een slecht humeur,' voegde ze er onnodig aan toe. 'Wat wil je?'

'Ik kom alleen even langs op weg naar het kantoor. Wilde zien of je met Leon overweg kunt. Hoorde dat hij nogal een lastpak is.' Hij knipoogde samenzweerderig. 'Denk je dat je hem klaar kunt krijgen voor Jimmy? Hij interviewt hem om twee uur.'

Julia keek naar de deur van de studio, deed geen moeite haar stem te laten dalen. 'Het zou me verbazen als Jimmy twee spontane woorden uit hem krijgt. De knul ademt niet zonder het eerst aan zijn manager te vragen.' Ze kamde met haar vingers door haar haar. 'En daar is ook nog de rest van de fanclub. Hij heeft zeven mensen meegebracht, George. Zeven! Ik zou hier net zo goed niet kunnen zijn. Ze dromden binnen, allemaal tegelijk, en namen de touwtjes in handen. Ze hebben elk voorstel van mijn kant genegeerd.'

'Maar dat kun jij toch wel aan, Jules?'

Ze dacht aan haar onderwerp, trots en stralend als een pauw te midden van alle aandacht. 'Vergeet het maar. Ik denk niet dat we vandaag iets bijzonders voor elkaar krijgen.'

Ze hoorde Georges hersenen bijna kraken terwijl hij wolken sigarenrook uitbraakte. Leon Sparrow was groot nieuws: een slechte jongen deed het goed, een aanstootgevende knul met een grote bek, die de seks, drugs en rock 'n' roll tot de letter naleefde. Tieners waren zo dol op hem als hun ouders hem verafschuwden. Zijn verschijnen in de zondagse bijlage van de *Chronicle* zou de verkoopcijfers torenhoog doen rijzen, maar alleen als ze een andere kijk op de Sparrow konden beloven. De krantenlezers waren dol op beroemdheden, maar alleen als die beroemdheden ook iets te zeggen hadden.

'Luister, Jules, ik heb echt sterke beelden nodig. Iets anders. Ik wil dat je me de echte Leon Sparrow laat zien.'

'O. En hoe stel je je voor dat ik dat moet aanpakken? Hij praat niet. Hij beweegt zich niet zonder dat zijn manager hem zegt dat hij dat moet doen.'

George klopte met een vochtige hand op haar wang. 'Je kunt het, Jules. Jij bent de beste.'

Ze wisten beiden dat dat niet waar was. 'Ik ben misschien niet

de beste, George, maar wel beter dan dit,' zei ze, waarbij ze ongeduldig zijn vingers wegduwde. 'Ik heb schoon genoeg van acteurs en popsterren en fotomodellen. Deze studio is niet groot genoeg om hun ego te herbergen. Laat me iets serieus doen, zoals je me hebt beloofd.'

Met een weldoordachte beweging, haar zo bekend als tandenpoetsen, sloeg George zijn zware arm rond haar schouders en liep met haar naar het raam. 'Daar kunnen we later over praten.' Zijn stem was net zo vet als zijn achterovergekamde grijze haar. 'Maar ik moet je eerst de Sparrow laten doen. Je moet hem klaarstomen voor Jimmy. Ik reken op je, Jules.' Plotseling hief hij zijn mollige handen alsof hij zich had gebrand. 'Maar... als jij denkt dat je het niet aankunt... als je het niet meer in je vingers hebt...' Er speelde een wetend glimlachje bij zijn gerimpelde ooghoeken. George wist dat ze een uitdaging niet kon weerstaan.

'Drie jaar,' bitste ze, met een vinger in zijn borst prikkend. 'Drie jaar beloof je me al dat ik een kans krijg aan een echt verhaal te werken, George. Wanneer kan ik mezelf bewijzen met iets dat ik wil doen?'

George staaarde neer langs zijn bolle buik naar zijn ongepoetste schoenen. Dit was weer zo'n bekende zet, een poging er verloren uit te zien, als een ongewenste teddybeer. 'Julia, help me hier uit. Doe wat je moet doen, maar lever me een paar dynamische foto's van de Sparrow.' Langzaam hief hij zijn hoofd. 'Alsjeblieft, Julia.'

Ze knipperde berustend met haar ogen. 'Ik zal zien wat ik kan doen. Maar je moet me zweren dat ik na dit een fatsoenlijke opdracht krijg.'

George begaf zich al zuchtend en steunend de trap weer af. 'Wat je maar wilt, Jules.' Hij zwaaide naar haar met zijn sigaar. 'We hebben het er nog wel over.'

'Goed.' Julia klapte in haar handen. Het plotselinge geluid had geen enkel effect in het kabaal dat de grote studio vulde. Ze beende naar het midden van de ruimte, haar laarzen piepten op het linoleum. 'Goed!' herhaalde ze, luider deze keer. Nog steeds geen reactie. Ze zette twee vingers in haar mondhoeken en liet een schrill fluitend geluid horen.

Het drukke gedoe rond Leon hield op, en de aandacht zwaaide in haar richting. Ze glimlachte liefjes. ‘Dank jullie wel. Ik zal me maar eens voorstellen. Ik ben de fotograaf.’

Leons manager keek bezorgd van zijn cliënt naar Julia. Zijn mond viel open, en eindelijk haalde hij zijn mobieltje van zijn oor. ‘Eh... is er een probleem?’

Julia plantte haar handen op haar heupen. ‘Ja, er is een probleem. Ik kan zo niet werken.’ Haar ogen dwaalden door de studio. ‘Ik wil jullie allemaal weg hebben. Eruit. Nu.’

‘Geen denken aan.’ De manager hief zijn hand. ‘Leon heeft ons hier nodig.’

Julia fronste haar wenkbrauwen en keek de Sparrow verachtelijk aan. ‘Is dat zo, Leon? Heb je al die mensen nodig om je hand vast te houden?’

De kleur trok uit zijn wangen. ‘Nou...’

‘Het is belangrijk dat zijn image goed overkomt.’

Julia hield haar ogen op de popster gericht. ‘En het is belangrijk dat hij goed in de krant komt. En als jullie niet weggaan en mij mijn werk laten doen, komt er helemaal niets in de *Chronicle*.’ Julia liep terug naar de deur en hield hem open. ‘En de *Sunday Chronicle* is, zoals jullie vast wel weten, de best verkochte krant in het land.’ Niemand bewoog zich. ‘Zijn haar is prima zo; hij heeft geen make-up nodig en zijn kleding is geweldig. Er is een café om de hoek. Hij komt over een uurtje naar jullie toe.’

De kapper gooide zijn kam neer. De bodyguard stond op. Alle ogen waren op de manager gericht.

Die glimlachte slapjes. ‘Maar... maar...’

‘Wat is er?’ vroeg Julia uitdagend, terwijl ze de broer en het vriendinnetje richting hal dirigeerde. ‘Bang dat hij zich zonder jullie niet overeind kan houden?’

‘Het is goed, Nigel.’ Leon knikte naar zijn manager voordat hij Julia aankeek. ‘Ik zie jullie later.’ Achter de lichte bezorgdheid in zijn ogen glom iets van bewondering.

‘Bedankt.’ Leon pakte het biertje aan dat Julia hem aanreikte. ‘Ik vond het geweldig. De uitdrukking op zijn gezicht...’ Hij grinnikte, schudde zijn hoofd. ‘Ik geloof niet dat Nigel ooit op die manier is toesproken.’

Julia bukte zich voor de koelkast en pakte een biertje voor zichzelf. Terwijl haar jeans om haar achterste spande, voelde ze Leons blik op zich gericht; hij knipperde schuldig met zijn ogen toen ze zich weer omdraaide.

Julia klonk met haar flesje tegen het zijne. ‘Ik weet niet hoe je met dat circus om je heen kunt omgaan.’

Leons mond ging open en weer dicht. ‘Eh, ja...’

‘Word je er niet doodziek van? Dat je wordt gezegd waar je naartoe moet, wat je moet aantrekken, wat je moet zeggen?’

Hij schokschouderde. ‘Soms. Maar Nigel is goed in zijn werk. Zonder hem zou ik niet zijn waar ik nu ben.’

‘En waar is dat?’

Zijn dikke wenkbrauwen vertrokken in verwarring. ‘Nou, je weet wel, twee toptien-singles, een groot platencontract, merchandise, tournees. Ik speel in november in Wembley,’ voegde hij eraan toe, zijn stem gespannen, als van een verkoper die voelt dat hij een order gaat verliezen.

‘Ben je gelukkig?’

Hij nam een grote slok bier, keek Julia achterdochtig aan. ‘Ik ben rijk, toch? Ik heb een lekkere auto en aan meiden geen gebrek.’

Julia trok haar mondhoeken naar beneden en haar wenkbrauwen omhoog. ‘Dat vroeg ik niet.’ Langzaam liep ze van hem weg. Ze zette haar bier neer, deed net of ze bezig was met haar camera, verstellde iets aan het statief. ‘Hoe ben je in de muziek terechtgekomen?’

‘Nigel ontdekte me in een club.’

‘Wat deed je daar, zingen?’

‘Nee, gewoon rotzooi trappen, moeilijkheden veroorzaken. Hij zei dat hij zo iemand zocht, zei dat ik erg “nu” was. Vertelde me hoeveel geld ik kon verdienen, met de juiste begeleiding. Klonk beter dan maar wat aanklooiën.’

‘Geniet ervan zolang het duurt,’ mompelde Julia, luid genoeg om verstaanbaar te zijn.

‘Wat zei je?’

‘Dit is jouw kwartiertje van beroemdheid, Leon. Geniet ervan.’ Ze keek naar hem op, haar nonchalante glimlach in contrast met

de bezorgde frons op haar voorhoofd. Hij liep in haar richting, aarzelde, trok toen de mantel van bravoure weer om zijn schouderaars en beende doelbewust naar de camera. 'Ik ben van plan het een lange tijd vol te houden.'

Julia tuurde door de zoeker, bestudeerde de lege achtergrond. 'Dat zeggen ze allemaal.'

'Wat bedoel je?'

Zonder haar hoofd op te heffen, gebaarde ze hem met haar hand. 'Ga iets terug, wil je? We hebben niet veel tijd.'

Toen hij terug was in Julia's zoeker, verscheen er een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. 'Wat bedoel je?'

Julia ging rechtop staan. 'Ik moet inmiddels zo'n honderd popsterretjes hebben gefotografeerd. Ze zijn allemaal van plan het lang vol te houden.' Ze schudde triest haar hoofd. 'Dat lukt niet altijd. Luister, je bent een intelligente knaap,' loog ze, wachtend om de vleierij tot hem te laten doordringen. 'Ik hoef het niet voor je uit te spellen. Leon Sparrow is een product, met een beperkte houdbaarheid. Als de tieners genoeg van je krijgen...' Ze liet haar zin opzettelijk wegsterven, bukde en pakte haar bier. Ze nam een slok, sloeg Leon gade die zijn flesje leegdronk en zijn mond met de rug van zijn hand afveegde.

'Je schijnt er een hoop van af te weten.'

'Herinner jij je een groep die The Time heette?'

Leon schudde zijn hoofd.

'Niemand kent ze nog. Zes maanden geleden waren ze hier met hun manager, hun stylisten en aanhangers. Ze waren het helemaal. En waar zijn ze nu?'

'Ik weet het niet,' gaf Leon toe.

'Als je het een tijdje wilt volhouden, moet je slim zijn. Erg slim.'

'Wat zou ik dan moeten doen?' Paniek klonk door in zijn stem.

Julia haalde zorgeloos haar schouders op. 'Je kunt niets doen. Behalve genieten zolang het duurt.' Ze slenterde naar haar cameratas. Ze hurkte ernaast, en rommelde erin. Plotseling hield ze op. Hief peinzend haar hoofd en keek Leon aan. 'Er is natuurlijk wel iets dat je kunt doen. Maar daar heb je lef voor nodig.'

Hij hikkelde iets onverstaanbaars, zijn mond ging open en weer dicht op zoek naar de juiste woorden. Met grote krachtsinspan-

ning deed hij nog een poging. ‘Zeg het. Zeg me wat ik moet doen.’

Julia stond op en liep naar Leon, haar ogen tot spleetjes getrokken alsof ze zijn kansen taxeerde. ‘Je bent een aantrekkelijke jongeman.’ Ze knikte. Niet haar type, maar aantrekkelijk onder het kunstig in de war gebrachte kapsel en de designerkleren. ‘Je zou je op een oudere doelgroep kunnen richten, mijn leeftijd, bijvoorbeeld.’ Ze voelde de kracht van zijn blik op haar gezicht, en die kracht dwong haar verder te gaan. ‘Je moet ophouden met naar je manager te luisteren, en beginnen voor jezelf op te komen. Vrouwen van mijn leeftijd interesseren zich niet zo voor een image.’ Ze frunnikte aan de zachte kraag van zijn shirt. ‘Niet dit soort image, in ieder geval. Deze luidruchtige *bad guy* zal ons niet veel doen.’

Ze stonden een poosje zwijgend tegenover elkaar, waarbij Julia hem toestond naar haar te kijken, zijn gedachten een kans gaf zich te vormen.

‘Dus...’ zei hij ten slotte, ‘wat zou een vrouw van jouw leeftijd dan wel interesseren?’

Een huivering van opwinding kroop door haar lichaam, bezorgde haar kippenvel. Het was zo makkelijk om jonge mannen als Leon te laten toehappen, maar dat maakte het niet minder bevredigend. Ogenblikken als deze maakten haar werk de moeite waard; ze voelde zich gesterkt, onoverwinnelijk, ongelooflijk opgewonden. Langzaam verdween elk greintje spanning uit de lucht, ze liet haar ogen van zijn shirt naar zijn gezicht gaan. Ze was groter dan hij, en hij keek gretig naar haar op, als was in haar handen.

‘Dit allemaal –’ ze wees afwijzend naar zijn kleding – ‘ben jij niet.’ Julia’s ogen glimlachten. ‘Een vrouw als ik wil zien wat er achter dat image schuilgaat. Ik zou de echte Leon Sparrow willen zien.’ Ze beet op haar onderlip, onderdrukte het begin van een giechellachje, terwijl ze zich verbeeldde dat Leon zijn zweterige handen van verkneukeling ineenwreef. ‘Ik zou willen weten wat jou gaande houdt. Wat er hier omgaat.’ Ze tikte met een vinger tegen zijn slaap. ‘Metaforisch gesproken, zou ik willen dat je naakt voor me stond.’

De metafoor vloog over zijn hoofd en hij knoopte zijn shirt open en liet het op de vloer vallen. Hij duwde met zijn grote teen

een gymschoen uit, toen de andere. Toen hij zijn slobberige jeans losmaakte en op zijn enkels liet zakken, bleef hij Julia aankijken, en ze hoorde in gedachten het gekrijs van duizenden tienermeisjes.

‘Is dat beter?’

Julia bekeek hem op haar gemak: naakt, afgezien van zijn strakke witte onderbroek. Ze was verbaasd dat hij onder zijn slobberige kleren zo slank was; hij zag er jongensachtig uit, klein, kwetsbaar. ‘Eigenlijk bedoelde ik dat je je gevoelens zou ontbloten, maar het geeft niet.’

‘O.’ Zijn blik dwaalde van haar hals over haar boezem naar haar tenen. Julia genoot van zijn ongemak, keek naar zijn schuifelende voeten. ‘Zal ik mijn kleren dan maar weer aantrekken?’

‘Nee.’ Julia keerde hem haar rug toe en boog zich over haar camera. ‘Het is goed. Je lijkt nu minder zeker van jezelf. Het is goed, ik zou graag een paar van dit soort plaatjes schieten.’

Hij antwoordde niet. Nerveus wiebelend, sloeg hij haar gade terwijl ze haar bovenlichaam over de camera boog, waarbij ze haar rug recht hield. Zich ervan bewust dat ze Leon een leuke inkijk in haar V-hals bood, sloeg ze zijn reactie gade. Ze stelde het beeld scherp, voelde haar borsten in haar beha bewegen terwijl ze aan de lens draaide. Dankbaar voor de voorspelbaarheid van jonge mannen, zag ze dat zijn blik naar de aanzet van haar borsten ging. Zijn lippen weken vaneen en zijn borst ging op en neer toen zijn ademhaling moeizamer werd. Julia boog zich nog iets meer voorover en zijn neusvleugels verwijdden zich. Heel langzaam, alsof hij hoopte dat ze het niet zou merken, bewoog hij zijn hand naar zijn kruis.

‘Bingo,’ fluisterde ze, en drukte af. Ze nam de ene foto na de andere, legde het beeld vast voor de eeuwigheid, ving zijn verwarring. Staande te midden van zijn uitgetrokken kleren, zag hij eruit als een maagd, versteend, en toch ontzet door de vrouwelijke gestalte voor hem.

Julia hief haar hoofd, glimlachte achter de camera. ‘Dat was fantastisch.’

‘Deed je dat opzettelijk?’

‘Wat?’ vroeg ze.

‘O, God.’ Hij deed zijn ogen dicht en streek met zijn vingers door zijn dikke, donkere haar. Er zat zoveel spray en gel in, dat een paar lokken overeind bleven staan, nadat hij zijn hand had teruggetrokken. Julia liep naar hem toe, hief haar hand om de lokken plat te duwen, veranderde toen van gedachten. Het zag er lief uit, alsof hij net uit bed was gekomen.

Ze ontdekte zweetdruppeltjes op zijn bovenlip. ‘Alles goed?’

‘Ja.’ Hij sloeg zijn hand stevig over zijn groeiende opwinding, smeekte haar zwijgend om genade. Julia’s hart ging als een razende tekeer. Opgewonden door de kracht van Leons opwinding, haalde ze diep adem. Ze wilde Leon niet, maar het verwarmde haar te weten dat ze hem zou kunnen krijgen. Toen zich een tinteling tussen haar benen verspreidde, vroeg ze zich af of hij ooit met een vrouw zoals zij had geslapen: een vrouw die iets groter was dan hij, een stuk verstandiger en absoluut niet onder de indruk door deze pasontdekte beroemdheid.

‘We zullen verdergaan.’

Ze draaide zich om. Hij hield haar tegen met een hand op haar schouder en draaide haar om zodat ze hem weer aankeek. ‘Nee. Ik heb nog nooit iemand als jij ontmoet. Je bent zo... erg –’

Hij perste zich tegen haar aan. Zijn kus was onhandig, miste haar lippen. Hij probeerde het nog eens, zijn grote mond drukte zich op de hare, zijn handen grepen haar schouders.

‘Leon!’ zei ze lachend, hem wegduwend.

‘O, shit.’ Hij struikelde bijna in zijn haast om zich terug te trekken. ‘Het spijt me. Het spijt me echt.’

‘Het geeft niet. Je hoeft je niet te verontschuldigen.’

Hij verborg zijn gezicht in zijn handen. ‘Ik voel me oerstom.’ Hij keek wanhopig. ‘Waarom zou een vrouw als jij in ’s hemelsnaam iets met iemand zoals ik te maken willen hebben?’

Hij is mijn type niet, dacht Julia terwijl ze naar hem toe liep. Hij is te jong, zijn haar is te lang, zijn geest te saai. En toch werd ze door iets krachtigs en dwingend tot hem aangetrokken. Ze was geveleid door zijn verlangen, geroerd door zijn vernedering, opgewonden door de situatie.

‘Leon.’ Langzaam trok ze zijn handen voor zijn gezicht vandaan, en bewoog haar lippen naar de zijne.

Heel even bleef hij geschokt staan. Toen beantwoordde hij haar kus, zijn lippen zoet en zacht, daarna dwingend en krachtig. Julia deed haar ogen dicht, zijn vochtige vingers trilden in haar nek, bang haar aan te raken. Hun tongen verstrengelden zich en Julia proefde bier in zijn mond, warm en een beetje bitter.

Hij kreunde toen ze neerhurkte, en snakte naar adem toen haar duimen zijn onderbroek over zijn slanke heupen trokken. Zijn dikke penis sprong te voorschijn, wees naar Julia, beschuldigde haar van wellust. Bemoedigd door de verbazing waarmee hij naar beneden keek, greep ze zijn strakke kontje en trok hem dicht naar zich toe.

Met haar sterke tong streek ze langs de opbollende ader die van de basis van zijn penis naar de paarse top liep, met het kleine, tranende oog. Ze greep de stam met een hand, boog haar hoofd en begon zijn lichtbehaarde ballen met haar lippen en tong te bewerken, hoorde hem zacht kreunen toen ze de druk verhoogde. Nadat ze hem tot het eerste stadium van extase had bewerkt, richtte ze haar aandacht op zijn pik, trok de knop zacht tussen haar lippen. Langzaam zoog en likte ze, trakteerde de eerste paar centimeter op zoveel aandacht dat ze hem zijn adem hoorde inhouden, fladderend om te ontsnappen als een gekooide vogel. Ze greep de basis weer stevig vast en trok zijn penis zo ver mogelijk in haar mond.

Ze hield hem zo stevig vast dat ze voorkwam dat hij het ritme en de controle overnam, terwijl haar mond heen en weer over de lengte schoof. Hij hijgde en kreunde boven haar; haar zuigen werd sneller en krachtiger, ze trok hem met elke lik van haar tong dicht naar een orgasme. Iedere keer dat ze zich terugtrok, streek haar tong over de grote knop van zijn pik, en iedere keer dat ze hem naar binnen zoog, stootte hij diep in haar keel. Ze duwde haar hoofd naar voren, haar vingers verkenden de spleet tussen zijn billen. Reikend naar zijn gevoelige, geheime gaatje, was ze ervan overtuigd dat niemand hem daar ooit had aangeraakt, en daarmee vergrootte haar verlangen om de eerste te zijn. Onder haar handen werd zijn gekreun luider en zijn lichaam beefde. Het was nu of nooit.

Ze wachtte even, stak haar vinger in haar mond om hem met

haar warme speeksel te verwarmen. Daarna bewoog ze haar vinger in de richting van zijn anus. Haar clitoris begon heftig te kloppen toen ze zijn spieren onder haar aanraking voelde samentrekken, ze wenste bijna dat ze met hem van plaats kon ruilen, en zonder verdere inleiding stak ze haar vinger in hem.

Op het moment dat ze binnendrong verstijfde zijn lichaam en ze proefde zijn zilte genot op haar tong. Hij was op een speer van ultiem genot gespietst, gevangen tussen de vreugde van haar lippen die nat over zijn penis gleden, en haar vinger, die zich naar binnen drong. Geschokt door de mengeling van pijn en verrukking die hem overweldigde, trokken zijn buikspieren samen toen zijn orgasme hem als een golf overspoelde, en dreigde hem in de schuimende, brullende extase te verdrinken.

Julia ging op haar hielen zitten en bewonderde hem terwijl ze zijn glibberige kwak in haar mond proefde. Hij zakte naast haar op de grond en bewoog zijn trillende vingers over haar gezicht. Tussen haar benen, onder de druk van de naad van haar jeans, klopte Julia's clitoris dringend.

‘O God,’ jammerde Leon, worstelend om adem te halen. ‘Je bent verbazingwekkend.’ Zijn vingers streelden langs haar nek. ‘Laat me... ik wil iets voor jou doen.’

Ze greep zijn pols en schudde haar hoofd. ‘Ik neuk nooit met mijn modellen.’

Hij knipperde traag met zijn ogen. ‘Nooit?’

‘Nou, ik heb het een keer gedaan. En nu ga ik met hem trouwen.’

‘Trouw met mij.’

‘Je bent een beetje te jong voor me,’ zei ze lachend.

Leon keek haar onderzoekend aan. Wat hij ook zocht, het was er niet, en met tegenzin trok hij zijn hand los uit haar vingers. ‘Ik wist het. Ik wist dat je me niet echt wilde.’

Julia legde haar hand tegen zijn verhitte wang. ‘Ik heb nooit gedacht dat ik het zou zeggen, maar ik wil je wel, Leon. Je bent erg lief. Maar ik ga over veertien dagen trouwen. Ik had nooit moeten doen wat ik heb gedaan.’

Haar knieën deden pijn door de harde vloer. Ze stond op. Ongemakkelijk nat liep ze terug naar haar Nikon. ‘We kunnen

beter opschieten – je manager zal op je zitten wachten.’

‘Kan me niet schelen.’

‘Je vriendinnetje zit ook te wachten.’

Schuldig sloeg hij zijn ogen neer. Toen hij weer opkeek, bevroor Julia. Ze had die lichtgrijze, intense, verloren blik eerder gezien.

‘Wat is er?’

‘Niets,’ zei ze, en verborg haar gezicht achter de camera. ‘Je deed me net aan iemand denken, dat is alles. Iemand die ik lang niet heb gezien.’

‘Wie?’

Het beeld van Leon in de zoeker vertroebelde toen haar ogen traanden. ‘Zomaar iemand. Gewoon een knul die ik vroeger kende.’

‘Marianne?’ Julia plofte op de bank en trok haar voeten op de salontafel. ‘Raad eens wie er vanmiddag in mijn studio was. En raad eens wat hij aanhad.’

Marianne klakte aan de andere kant van de lijn met haar tong. ‘Moet dat?’

‘Ja.’

‘Je wilt me alleen maar jaloers maken.’

‘Toe nou.’

Ze zuchtte. ‘Nou, goed dan. Sean Connery in een smoking.’

‘Nee. Raad nog eens.’

‘Brad Pitt, gehuld in chocoladesaus.’

‘Die hebben we al gehad.’

‘De eerste minister met alleen zijn Calvin Klein-onderbroek aan.’

‘Dat is jouw prikkelende fantasie, niet de mijne.’

‘O, ik geef het op. Vooruit, maak me groen van afgunst.’

‘Leon Sparrow.’

‘Ooo, leuk. Wat had-ie aan?’

Julia beet op haar lip, zei niets.

‘Julia? Julia?’ Mariannes stem klonk dringend door afgunst. ‘Probeer je me te vertellen dat hij naakt was?’

‘Niet aldoor.’

In de verte klonk een storend gezoem op Mariannes lijn dat steeds harder leek te worden. ‘Hoe is hij?’

‘Leuk.’

‘Leuk?’ Er klonk afkeer in haar stem. ‘Leuk! Kom op, zeg, zo makkelijk kom je er niet van af. Hoe heb je hem uit zijn broek gekregen? Waar hebben jullie het over gehad? Heeft hij het bij je geprobeerd?’

Julia dacht aan wat er in werkelijkheid was gebeurd, probeerde te praten zonder te giechelen. Aan de andere kant van de lijn werd de storing nog heviger toen Julia alles aan Marianne opbiechtte. Daarna vielen de bijgeluiden abrupt weg.

Marianne zuchtte van diepe tevredenheid. ‘Bedankt, Jules. Dat had ik nodig.’

‘O ja?’

‘Ik lig in bed. Met mijn vriendje.’

‘Je vriendje?’

‘Mijn achttien centimeter lange, op batterijen aangedreven maatje. Ik had me net voor een sessie genesteld toen je me ruw onderbrak.’

Julia giechelde; dat verklaarde het gezoem. ‘Ik dacht dat ik je beste vriendje was.’

‘Hij laat me nooit in de steek,’ bitste Marianne. ‘Zo. Zit je nu met een schuldgevoel?’

‘Nee. Moet dat dan?’

‘Nou, ik zou me niet schuldig voelen. Maar ik ben dan ook niet verloofd met zo’n aardige kerel als David.’

Julia aarzelde bij het horen van zijn naam, en vroeg zich af of ze enige spijt in zichzelf bespeurde. ‘Ik voel me absoluut niet schuldig. Het was gewoon voor de grap, meer niet. Ik had met hem kunnen neuken, weet je,’ voegde ze er verdedigend aan toe. ‘Hij wilde wel, maar ik zei nee.’

Marianne stikte van het lachen. ‘Dus een jongen pijpen telt niet als ontrouw? Je moet me maar eens een kopie van de regels geven volgens welke jij leeft, Jules, ze klinken een stuk leuker dan de mijne.’ Haar vrolijkheid verdween. ‘Wacht even, je beseft toch wel wat dit betekent? Je hebt bedenkingen over je huwelijk. Je onderbewustzijn zegt: “Nee! Niet doen! Kijk naar alle lol die je met onvolwassen popsterren zou kunnen hebben!”’

‘Onzin.’

‘Maar je hebt toch bedenkingen?’

Julia knipperde met haar ogen. ‘Nee.’

‘Je klinkt niet al te zeker. Luister, we zullen het er dit weekend eens uitgebreid over hebben, afgesproken?’

Julia merkte dat haar triomfantelijke gevoel snel temperde. Het aanstaande weekend beloofde allerlei leuke dingen: de juiste kleur nagellak bij haar trouwjurk zoeken, haar benen harsen, en op zondag lunchen met Davids ouders. Ze zou liever de bladde- rende verf van het plafond in de badkamer verwijderen. Met haar tanden. ‘Wat heb je in gedachten?’

‘Hetzelfde als jij, denk ik. Nicholas.’

‘Wat?’

‘Nick.’

Julia fronste haar voorhoofd. ‘Nick wie?’

‘O, kom nou.’ Marianne klonk geprikkeld. ‘Je bent de verrukke- lijke Nicholas Trent toch niet vergeten? Ik dacht dat een eerste liefde nooit voorbijging?’

Julia’s maag kromp samen. ‘Zie je Nick dit weekend?’

‘Eh... Julia, hallo? We zien dit weekend iedereen.’

‘Wil je ophouden met in code praten? Ik heb geen idee wat je allemaal van plan bent.’

‘Heb je vandaag je post wel geopend?’

‘Nee, maar –’

‘Doe het dan nu. Ik blijf aan de lijn.’

Julia ging naar de keukentafel. Ze legde de draadloze telefoon neer en pakte de post. Ze schoof de reclametroep opzij en scheur- de de laatste envelop open.

Ze pakte de telefoon weer op, en las: ‘Tijd is om! Zeven jaar geleden heb je je doelen en aspiraties op papier gezet. De tijd is gekomen om op te scheppen over je successen of je mislukking toegeven.’ Ze keek naar de onderkant van de brief. Er was een handgeschreven aantekening, in een keurig handschrift. ‘Kom als- jeblieft, Steve.’

‘Dat staat er bij mij niet onder,’ klaagde Marianne.

Julia’s lichaam bevroor. Dit was griezelig. Ze had vanmiddag aan Steve moeten denken, toen ze zijn blik in Leons smekende ogen herkende. En nu dit. ‘Ik kan niet gaan,’ zei ze.

‘Waarom niet?’

‘Ik moet lunchen met Davids ouders. Mijn aanstaande schoonmoeder zou het niet toejuichen als ik haar liet zitten.’

‘Laat ze het bekijken, zeg. Je trouwt pas over veertien dagen.’

‘Dat is nóg een reden om niet te gaan.’

‘Bang dat je nog steeds op Nick valt?’

Het beeld van haarzelf, knielend voor Leons voeten, flitste door haar hoofd. ‘Je weet hoe moeilijk het voor me is om een verleiding te weerstaan.’

‘Weersta het dan niet. Binnenkort zit je gevangen. Je hebt een laatste uitspatting nodig.’

‘Nog een?’

‘Natuurlijk. Het is verplicht.’

In gedachten werden Leon en Steve opzij geduwd door het beeld van Nick: de warmte van zijn bruine ogen, zijn jeugdige, atletische lichaam, de gouden glans van zijn dikke haar. De manier waarop hij onhandig naar haar borsten greep. De keren dat ze zich in het bos bij school hadden teruggetrokken. ‘Nee,’ zei ze. ‘Het is onmogelijk. Ik kan er niet naartoe.’